

[Uwe Jensen (Ribe a.)]

»Vil ministeren forhindre, at det offentlige via bistandslovens § 37 blander sig i arbejds-konflikter?«

(Spm. nr. 454).

Begrundelse.

I SM (Sociale Meddelelser) nr. 0-112-78 af 8. december 1978 udsendt af den sociale ankestyrelse beskrives en situation, hvor en kommune giver afslag på at betale et forhøjet fagforeningskontingent. Forhøjelsen er en følge af en overenskomststridig arbejdsnedlæggelse.

Afslaget ankes til den pågældende kommunes amsankenævn, der pålægger kommunen at betale, en afgørelse, som den sociale ankestyrelse konfirmerer.

Der står intet i bistandsloven om, at det påhviler det offentlige at betale kontingentforhøjelser hidrørende fra overenskomststridige konflikter, og det kan ikke være afgørende, at pågældendes firma ikke var involveret.

Der kan have været mange andre landet over på § 37-hjælp, der har fået denne forhøjelse betalt af det offentlige, og det er urimeligt, at det offentlige på den måde blander sig i arbejdsmarkedsforhold og holder den ene part skadesløs.

Afgørelsen, at kommunen skal betale forhøjet kontingent til en ægtefælle, der ikke selv har været ansat i konfliktramt virksomhed, synes at bryde med hidtidigt princip om, at bistandsloven skal være neutral over for kollektive arbejdsconflikter.

Besvarelse (17/1 79):

Socialministeren (Erling Jensen):

Når en person har været ude for ændringer i sine forhold, der bevirker, at pågældende i en begrænset tid er afskåret fra at skaffe det fornødne til eget eller familiens underhold, yder det offentlige, jfr. bistandslovens § 37, en sådan hjælp, at det modvirker, at de hidtidige levevilkår i væsentlig grad forringes.

Formålet med hjælpen er således i første række så vidt muligt at undgå, at korterevarende vanskeligheder – f.eks. arbejdsløshed – får afgørende indflydelse på pågældendes og familiens fremtidige levevilkår.

Ifølge betingelserne i bistandslovens § 38 bygger hjælpen efter lovens § 37 derfor også på den forudsætning, at tilknytningen til arbejdsmarkedet bevares.

Når fagforeningskontingent og lignende i pkt. 14 i socialministeriets cirkulære af 3. november 1975 om kontanthjælp efter bistandsloven nævnes som eksempel på faste udgifter, hvortil der kan ydes hjælp, skyldes dette netop ønsket om at medvirke til at bevare denne tilknytning til arbejdsmarkedet.

Såfremt et fagforeningskontingent forhøjes, er det – uanset hvad forhøjelsen skyldes – derfor i overensstemmelse med formålet med hjælpen, at denne ydes med det fulde beløb, idet manglende betaling af det forhøjede kontingent kunne stille sig hindrende i vejen for fortsat medlemskab.

Til *socialministeren* (10/1 79) af:

Uwe Jensen (Ribe a.) (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvorvidt alle Sociale Meddelelser er retningsgivende for de sociale forvaltningers afgørelser eller det kun er nogle af dem, medens resten bare er til orientering?«

(Spm. nr. 455).

Begrundelse.

Kommunerne modtager en strøm af SM-meddelelser fra så forskellige steder som diverse amsankenævne, sikringsstyrelsen, socialministeriet og den sociale ankestyrelse.

De indsendes til et eller andet centralt kontor, hvorfra de fordeles til samtlige landets kommuner, hvor forvaltningsmedarbejdere, politikere og rådgivergrupper forventes at sætte sig ind i dem.

Den generelle opfattelse er, at det kun er SM'er fra den sociale ankestyrelse, der kan danne præcedens, medens resten betragtes som noget, man kan rette sig efter, hvis det i øvrigt passer til den praksis, man selv i forvejen har, og ellers er noget, man ikke behøver at tage sig af.

Hvis det er tilfældet, er det et meget stort spild af folks tid, af papir og penge. Derfor spørgsmålet.

På kurser, der har været afholdt i efteråret 1978 mellem socialforvaltningernes personale og ankenævnene og den sociale ankestyrelse, er det blevet fastslået, at der må skelnes mel-